

Dybeborfelsesbetjent staaer Vedkommende til Ansvar i saadanne Tilfælde, saaledes at Dybeborfelsestjenten maa udrede Stadeserstatning, hvor der med Føie kunde være Spørgsmaal derom, men Dybeborfelsesbetjenten er endvidere ifalden et meget betydeligt Straffean svar, da Urigtighed i Restancelisterne, naar vedkommende Dybeborfelsesbetjent har opført Restancer, der ere betalte, eller med et større Beløb, end der skyldes, medfører, hvor Urigtigheden er en Følge af Skjodesløshed, en Mulct fra 10 til 100 Rbdlr. til vedkommende Fattiggæsse, og forsaavidt Urigtigheden finder Sted i svigagtig Hensigt, at Dybeborfelsesbetjenten forbryder sit Embede. Der er følgende den allerstørste Opfordring for vedkommende Dybeborfelsestjent til at gaae frem med den største Varsomhed med Hensyn til de Restancer, som de begjære inddrevne ved Fogden. Med Hensyn til det Spørgsmaal, der blev reist af den ærede 3die Landstingsmand for 10de Kreds (Küttichau) under Sagens forrige Behandling, om ikke de private Godseiere, der afhænde deres Bøndergods, skulde kunne erholde den samme Ret, som ved nærværende Udkast gives Statskassen, skal jeg efter derom at have confereret med de øvrige Medlemmer af Udvalget bemærke, at Udvalget ikke skjønner, at dette Spørgsmaal kan komme under Behandling eller finde sin Afgjørelse under nærværende Sag. Derimod er det en Selvfølge, at Spørgsmaalet kan reises, naar engang Udkast til en Fæstefløsningslov bliver forelagt Thinget, og det er jo ikke usandsynligt, at den samme Ret vil kunne indrømmes private Godseiere, der afhænde deres Bøndergods, under visse Betingelser, som nærmere ville være at tage under Overveielse.

Idet jeg gaaer over til at omhandle Udkastets § 3, skal jeg bemærke, at den af Finantsministeriet under 1ste d.M. udfædte Beskjendtgjørelse angaaende Anvendelsen af Bestemmelserne i Loven af 8de April 1851 § 7 er omdeelt til de Herrer Medlemmer. Udkastets § 3 indeholder Bestemmelser, der have til Næmed at organisere en Control med saadanne Aftaaelser eller Afhændelser, der ikke strax endeligt berigtiges ved Skjøder eller andre Afdomsdocumenter. Det kunde nu være et

Spørgsmaal, om de Bestemmelser, § 3 indeholder, ikke aldeles kunne udgaae af Loven, idet det stod i Finantsministeriets Magt desuagtet at optage disse Bestemmelser i de Panteforskrivninger, vedkommende Debitorer ville have at udfæde. Udvalget har imidlertid ikke fundet nogen Betankelighed ved, at Udkastets § 3 bibeholdes med de Ændringer, som Udvalget har tilladt sig at bringe i Forslag. Disse Ændringer have til Formaal at have enhver væsentlig Tvivl, der kunde opstaae med Hensyn til Anvendelsen af Loven af 8de April 1851 § 6. Denne Paragraph fastsætter nemlig, at forsaavidt den fæte Ansættelse af Kjøbesummen vil medføre, at en Fæster eller Leier faaer som Eier et større Beløb at udrede i Rente af Kjøbesummen, end de ham som Fæster eller Leier paahvilende Ødelsere have udgjort, skal bemeldte Rente, saalænge han eller Enke forblive i Besiddelse af Stedet, nedsettes saameget, som Forskjellen beløber, og det Fornødne herom bemærkes i hans Forskrivning. Denne Paragraph maa nu føre til, at der kan opstaae Spørgsmaal om, hvorvidt en Eiendom i visse Tilfælde forbliver i vedkommende Eiers Besiddelse eller udgaaer deraf. Det er jo en Selvfølge, at, hvor en endelig Aftaaelse af en Eiendom finder Sted ved Skjøder eller andre endelige Afdomsdocumenter, kan ingen Tvivl opstaae. Tvivlen kan derimod opstaae ved foreløbige Overenskomster, og efter hvad Udvalget har bragt i Erfaring, er det ikke sjældent, at slige foreløbige Overenskomster finde Sted ved mundtlige Aftaler mellem Vedkommende, og det er da langt fra, at de altid strax ordnes ved formelige Kjøbecontracter. I slige Tilfælde, hvor en mere eller mindre løs mundtlig Aftale finder Sted, er det jo en Selvfølge, at saadanne Aftaler igjen kunne gaae tilbage, og det vilde dog ikke være billigt, at det skulde gaae ud over den Mand, der havde paatænkt at stille sig ved sin Eiendom. Jeg skal anføre det Exempel, at en Eier i Foraaret har truffet Aftale med en anden Mand om, at denne skal kjøbe hans Eiendom og overtage den ved Aarets Slutning, men i hver af de paafølgende tvende Terminer udbetale et vist Beløb. Dersom nu en saadan Overenskomst grunder sig paa mundtlig Aftale, er det jo en Selvfølge, at den fal-